

ஐந்தாம் பருவம் அறிவுரைகள் அடிப்படையாகக் கொண்டு தொடங்கிய ஆயுதப்போராட்டம் பிற்போக்கான திசை வழியில் இன்று வரை தொடருகின்றது. உண்மையில் இனவாதத் தரப்படுத்தலை எப்படி ஒரு ஜனநாயகக் கோரிக்கையாக மாற்றி போராடியிருக்க வேண்டும் என்பதே எம்முன்னுள்ள அடிப்படையான கேள்வியாகும். இதுவதே தமிழ் மக்களின் போராட்டத் தை சரியாக வழிநடத்தியிருக்கும். தரப்படுத்தலை எந்தவகையில் எதிர் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைப் பார்ப்போம்.

1. இனவாத இனப்பிளவைக் கொண்டுவரும் தரப்படுத்தும் முறையை எதிர்த்து, பல்கலைக்கழக தகுதி பெறும் அனைத்து மாணவர்களுக்கும் அனுமதியை வழங்கு என்ற கோரியிருக்க வேண்டும்.

2. பின்தங்கிய மாவட்டங்களின் (தமிழ், சிங்கள, மலையக, முஸ்லீம் மக்களின்) கல்விக் கான அடிப்படையை வசதியை உயர்த்தக் கோரியிருக்க வேண்டும்.

3. இலங்கை தேசிய வளத்துக்கும் அது சார்ந்த உற்பத்திக்கு ஏற்ப கல்வியை முற்றாக மாற்றவும், அதற்கு இசைவான பல்கலைக்கழகப் பட்டப்படிப்புகளைக் கோரியிருக்க வேண்டும்.

4. உயர் அதிகாரிகளை உருவாக்கவும், உயர் அந்தஸ்துக்கான கல்விக்கு பதிலாக மக்களின் வாழ்வுடன் இணைந்த அவர்களின் வாழ்வை மீட்பதும் கல்வியை

முன்வதைத் து இருக்கவணேட்டும்.

5. முன்னேறிய கல்வி அபிப்பேதையை பற்றும் வகையில் பின் தங்கிய மக்கள் கல்வியை பற்றும் வகையில் சமீக பொருளாதார சமூக உருவாக்க ப்ராடியிருக்க வணேட்டும்.

இந்த காரிக்கை தமிழ் மக்களுக்கு மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களுக்கும் கட்ட இதுவே பொது கோசமாயிருக்க வணேட்டும்.

1. இனம் சார்ந்த இனவாத அபிப்பேதையிலான தரப்படுத்தல் முறையை எதிர்த்துப் ப்ராடியிருக்க வணேட்டும்.

2. பிரித்தாளும் குறுகிய இன அரசியலை எதிர்த்துப் ப்ராடியிருக்க வணேட்டும்.

3. இன ஐக்கியத்தை இனம் கடந்து முன் வதைத் திருக்க வணேட்டும்.

4. இன அபிப்பேதயிலான சமுதாயத்தின் திட்டமிட்ட பிளவுகளை வரலாற்று ரீதியாக அடையாளம் காட்டி, அதை எதிர்த்துப் போராடியிருக்க வேண்டும்.

5. ஆதிக்க வர்க்கங்களின் இன வர்க்க நலன்களையும் நோக்கத்தையும், தனிவழியை இனம் காட்டி அதை எதிர்த்துப் போராடியிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இதன் தமிழ் மக்களும் சரி, சிங்கள மக்களும் சரி செய்யவில்லை. இலங்கையில் எந்தக் கட்சியும் இதன் முழுமையாக கொண்ட போராட்டத்தை நடத்தவில்லை. கட்சிகள் இந்த பிளவில் குளிர் காய்ப்பவர்களாக இருந்ததால், இந்த பிளவை வீங்கவைத்தனர். இதன் எதிர்தலையைத் தன்மையில் ஒருபுறம் சிங்கள மக்களுக்கு நியாயமாக கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டன. மற்றும்தளத்தில் தமிழரின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டன. இன அபிப்பேதவாதம் சமீகங்களை இனங்களாகப் பிளந்து பிப்படியாக ஒரு யுத்த தன்மையைக் குள் நகர்த்தின. இதனால் தமிழர்களுக்கு நியாயமாக கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் முந்திய சிங்கள இன நிலைக்கு தாழ்ந்து மறுக்கப்பட்டதுடன், தமிழரின் வாழ்வு மறுக்கப்பட்டது. இவ்வநிகழ்ந்த காலகட்டம் என்பது, ஒரு வரலாற்று நீட்சியாக இருந்துள்ளது. ஆனால் இதன் மறுத்த தமிழ் தேசியம் தமிழர்கள் தமது ஓடக்குமுறையை பல்கலைக்கழக அனுமதியில் இருந்து விளக்கியதில் இருந்தே, போராட்டத்தில் பிற்போக்கான கற்று வளர்ச்சி பெறுவதன் உறுதி செய்தது. சிங்கள இனவாத அரசு தரப்படுத்தலை கொண்டுவந்த போது, இனவாதமே அதன் அபிப்பேதமாக இருந்தது. இதன் தமிழர்கள் அதே இனவாதத்துடன் உள்வாங்கி எதிர்த்தது என்பது, எமது போராட்டத்தின் ஒரு திசைவிலகல்தான். உண்மையில் ஜனநாயகப் பரவலாக சிந்திப்பவன் ஓட்டு மொத்தமாக சகல மாணவர்களையும் இனம் கடந்து பார்த்திருக்க வேண்டும். அதன் குற்றுத் தமிழ் தேசியம் ஒருநாளும் செய்யவில்லை.

உண்மையில் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்கள் எண்ணிக்கை எல்லையற்றது. 1942 இல் பல்கலைக்கழகத்தில் ஓட்டு மொத்தமாக கல்வி கற்ற

மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 904யாக இருந்தது. இது 1988-89 இல் 29781 யாக மாறியது. 1998 இல் இது 32000 மாக மாறியது. ஆனால் பல்கலைக்கழக அனுமதி கோரி 1960 இல் 5277 பரீட்சை விண்ணப்பித்தனர். 1969-70 இல் 30445 பரீட்சை விண்ணப்பித்தனர். இது 1995 இல் 70 000 மாக மாறியது. ஆனால் பல்கலைக்கழக அனுமதி 1960 இல் 1812 பரீட்சைக்கும், 1969-70 இல் 3451 பரீட்சைக்கும், 1995 இல் 8000 பரீட்சைகளைக் கிட்டத்தட்ட. பல்கலைக்கழக தகுதியுடையவர்களில் கிட்டக்கூடிய எண்ணிக்கை ஆழமாகக் குறைந்து வருகின்றது. பல்கலைக்கழகம் சிலைலும் தகுதி உடையவர்களில் பல்கலைக்கழகம் சிலைலும் 1970 இல் 34 சதவீதமும், 1975 இல் 26 சதவீதமும், 1980 இல் 12 சதவீதமும், 1991 இல் 15.5 சதவீதமும், 1993 இல் 14.6 சதவீதமாகவும், 1995 இல் 11.4 சதவீதமாகவும் குறைந்து சிலைலாகின்றது. பல்கலைக்கழகம் சிலைல தகுதி உடையவர்கள் கல்விமறக்கப்பட்டும், கற்ற கல்விமறக்கக் கூடிய சம்பந்தம் இல்லாத சமூக உழைப்புடன் தொடர்பற்ற வகையில் சமூகத்தில் வீசப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

பல்கலைக்கழகம் சிலைலத் தகுதியுடையோரில் பல்கலைக்கழகம் சிலைலோர்.

ஆண்டு சதவீதம் ஆண்டு சதவீதம் ஆண்டு சதவீதம்

1948	22.4	1958	28.0	1970	10.9
1949	24.0	1959	30.0	1971	-
1950	30.3	1960	34.3	1972	10.8
1951	28.1	1961	37.0	1974	11.2
1952	25.6	1962	21.4	1975	8.4
1953	24.1	1963	22.4	1976	7.8
1954	29.5	1964	20.6	1977	5.9
1955	31.3	1965	20.3	1978	6.7
1956	35.1	1966	11.6	1979	6.4

உண்மையில் பல்கலைக்கழக தகுதியுடைய அனதத்து மாணவர்க்கும் பல்கலைக்கழகம் அனுமதி மறக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தகுதியுடைய மிக்கக் குறைந்த சிலருக்கே அனுமதி என்ற நிலையில், இதில் இனவாதம் புகுத்தப்பட்டது. தகுதியுடைய அனதத்து மாணவர்களுக்கும் கல்வி கிடைக்காமையின், தரப்பட்டதல் என்ற முறையே அர்த்தமற்றதாகிவிடும். அண்ணளவாக 9 முதல் 10 மடங்கு மாணவர்களுக்கும் பல்கலைக்கழக அனுமதி மறப்புகுள்ளாகிய நிலையில், இதனை திசை திருப்புவே இனவாத

மோதலை திட்டமிட்டு உருவாக்கியதை, இலங்கை வரலாறு மீண்டும் ஒருமுறை காட்டுகின்றது. தகுதியுடைய பல்கலைக்கழக கல்வி மறுக்கப்பட்ட மாணவர் நலனுக்காக யாரும் போராடத் தயாராக இல்லை. இது தமிழ் சிங்கள இனம் கடந்து ஒரே நிலையில், ஒரேவிதமான முடிவுகளையே கொண்டிருப்பது இதன் சாரமாகும். உண்மையில் பல்கலைக்கழக தகுதி உடையவர்களில் கல்வி மறுக்கப்பட்ட நிலையில் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழரும் இருந்தனர் சிங்களவரும் இருந்தனர். ஆனால் தசேயவாதிகள் தத்தம் தரப்பில் இதையிட்டு மச்சுக் கட்ட விடவில்லை. பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சார்பாக இந்த தசேயம் உண்மையில் போராடத் தயாராக இருக்கவில்லை.

இது ஒருபுறம் மறுக்கப்பட்ட மறு தளத்தில் பொதுவாகவே கல்வி மறுக்கப்படுகின்றது. இலங்கையில் 1995 இல் உயர்கல்வி 2 முதல் 5 சதவீதமானவருக்கே கிடைத்தது. மிகுதி மாணவர்களுக்கு அது திட்டவட்டமாக மறுக்கப்படுகின்றது. அண்ணளவாக 14 சதவீதமான குழந்தைகள் பாடசாலை செல்லும் வயதில் சரேகளிலும் தொழில் நிலையங்களிலும் அடிமகனாக வாழ்கின்றனர். அடிப்படையான தேவையை நிறைவு செய்யும் சமீகப் பொருளாதார பண்பாட்டுச் சமீக இனமையால், கல்வி கற்போரும் தமது கல்வியை தொடரமுடியாத சமீகலில் சிதிலமடைகின்றனர். 1987 இல் 389 577 மாணவர்கள் க.பொ.த சாதாரண பரீட்சையில் சித்தியடையவில்லை. அவர்களை எந்த விதமான கல்வி தொடர்ச்சியுமின்றி வீதியில் வீசியெறியப்பட்டனர். இதே ஆண்டில் 112 577 மாணவர்கள் க.பொ.த உயர்தர பரீட்சைக்கு தோன்றிய போது 6143 மாணவருக்கு மட்டுமே பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கிடைத்தது. மிகுதியானவர்கள் சமீக வற்றிடித்தில் தள்ளப்பட்டனர்.

இலங்கையின் சமீகப் பொருளாதார பண்பாட்டு நிலைமை மக்களிடையில் பிளவுபட்டு இருப்பதால், ஒட்டு மொத்த மாணவர் சமீகமே பாதிக்கப்படுகின்றது. 1991, 1992, 1993 இல் இல் 5ம் வகுப்பு புலமையை பரீட்சையை ஆராயின் 10 முதல் 17 சதவீதமானோர் 100 க்கு 10 குறைவான புள்ளிகளையே பெற்றனர். 23 முதல் 42 சதவீதமானவர்கள் 20க்கு குறைவான புள்ளிகளைப் பெற்றனர் 53 முதல் 73 சதவீதமான மாணவர்கள் 40 க்கு குறைவான புள்ளிகளைப் பெற்றனர். அதாவது 1991 இல் 38000 பரீட்சை 100 க்கு 10 குறைவான புள்ளிகளையே பெற்றனர். 1991 இல் 86000 பரீட்சை 100 க்கு 20 குறைவான புள்ளிகளையே பெற்றனர். 1991 இல் 150 000 பரீட்சை 100 க்கு 40 குறைவான புள்ளிகளையே பெற்றனர். முரண்பாடு கொண்ட சமீகப் பொருளாதார பண்பாட்டுக் கற்குள் மாணவர்களின் கல்வித் தரத்தை மிக மோசமாக பாதிப்பதை இது காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கையைபோட்டுத் தொடர்பற்ற வகையில் திணிக்கப்படும் கல்வி மற்றும் உயர்ந்த அந்தஸ்தை நோக்கிய கனவூடன்திணிக்கப்படும் கல்வி முறை பாரிய சமீக விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. 1990 இல் வந்த தொடர்புத்து ஆண்டுகளில் க.பொ.த.சாதாரண பீட்சையில் 10 சதவீதமானவர்கள் (1995 இல் 55000 பீர்) ஒரு பாடத்தில் தன்னும் சித்திபெறவில்லை. 70 சதவீதமானவர்கள் கணிதம் மற்றும் விஞ்ஞானத்தில் சித்தியடையவில்லை. 1995 இல் 15 சதவீதமானவர்கள் மட்டுமே க.பொ.த.உயர்தர வகுப்புக்கு சில்லும் தகுதியை அடைந்தனர். 1995 இல் 12000 மாணவர்கள் க.பொ.த.உயர்தர பீட்சையில் ஒரு பாடத்தில் தன்னும் சித்திபெறவில்லை. ஆண்டுக்கு 200 கோடி சில்லில் வழங்கப்படும் இந்த ஏகாதிபத்தியக் கல்வியின் கதி இது. க.பொ.த.பீட்சைக்கு பங்கு கொள்ளும் 170 000 மாணவர்களில் 8 முதல் 9 ஆயிரம் பீர் வலையைற்றவராக மாறுகின்றனர். 1960 தொடங்கிய வலையைற்ற பட்டதாரிகளை உற்பத்தி செய்யும் எமது கல்வி அமைப்பு, இன்று 16 முதல் 17 ஆயிரம் பட்டதாரிகளை வலையைற்றவராக விடுகின்றனர். இன்று 170 000 மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக பீட்சையில் பங்கு கொள்ளும் அதே நேரம், 70000 பீர் பல்கலைக்கழக தகுதியை பெற்ற போதும் அதில் 8000 பீர் மட்டுமே பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெறுகின்றனர்.

இந்த தகுதி பெற்றோரில் பல்கலைக்கழகம் சில்லவோர் குறைந்து வருகின்றனர். உயர் கல்வி வயது எல்லையான 19-23 வயதுடைய 2 சதவீதமானவர்களே உயர் கல்வியைப் பெறுகின்றனர். இது தன்னாசியாவில் 5 சதவீதமாகவும், துரகிழக்கு நாடுகளில் 8 சதவீதமாகவும், மேற்கில் 20 முதல் 30 சதவீதமாகவும் உள்ளது. 40 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட ஐரோப்பாவில் 1.2 கோடி மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்கின்றனர். 2000ம் ஆண்டில் 30 க்கும் 34 க்கும் இடையேயுள்ள வயதில் உள்ளவர்களிடையே 22 சதவீதமானவர்கள் உயர்ந்த பட்டப்பிப்பை முடித்தவர்களாக உள்ளனர். லுக்ஸம்பேர்க்கு எடுத்துதல் 80 சதவீதமானவர்கள் பட்டப்பிப்பை முடிக்கின்றனர்.

இலங்கையில் அடிப்படையைக் கல்வியை பெறுவோரில் கல்வித்தரமும், அதன் தொடர்புமீக மோசமாக அடிபாதாளத்தில் காணப்படுகின்றது. எமது தேசிய போராட்டம் கல்வியை முன்னிலைப்படுத்தி தொடங்கியபோது, அனாதை மாணவர்களின் கல்விமீது தன்ன ஆயுதபாணியாக கவில்லை. ஒவ்வொரு வருடமும் கிடக்கும் உயர் அந்தஸ்துகளை உடைய மருத்துவம், பொறியியல் மற்றும் விஞ்ஞானத் துறை சார்ந்து கிடக்கும் 500 உயர் கல்வியை மையமாக வைத்தே, குறுந்தேசியத்தை

உயர்த்தினர். இதற்கு சாதகமாக மருத்துவர், பொறியியல் கனவுகளுடன் கற்று வந்த மாணவர் சமீகத்தையும், ஓட்டு மொத்த சமீக கண்ணோட்டத்தையும் கற்றுத் தசீய இனப் போராட்டத்தின் பால் இழக்க முபிந்தது. பல்வறே சமீகத்திறை சார்ந்த கறுகிய கண்ணோட்டம் கறுந் தசீய இனப் போராட்டமாகியது.

ஓட்டு மொத்த மாணவர்களின் எதிர்காலம், சமீகத்தில் வபிகட்டப்பட்ட பின் அவர்கள் என்ன செய்கின்றார்கள் என்பது தொடங்கி இதன் சமீக பொருளாதார பண்பாட்டுக் கறுகள் என்ன என்பதையிட்டு கறுந் தசீயப் போராட்டம் அக்கறைப்படவயில்லை. இதற்கு எதிரான சமீக கண்ணோட்டத்தை கொண்டுகோசம் போட்டவர்கள், கல்வி தொடர முடியாத சமீகநிலமகளை கவனத்தில் எடுத்து அதற்கு எதிராக போராட முன்வரவில்லை. கிரிக்கட் போட்டியில் சிறு எண்ணிக்கையானோர் விளையாட, வலேை வட்டி இல்லாதவர்கள் நாள் கணக்காக சுற்றி நின்று வம்பளப்பது போல், மாணவர் சமீகத்தில் ஓர் சிலரை உருவாக்கும் வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டதுள்ளது. தொடர்ச்சியான வபிகட்டல் ஊடாக சிலரை மையப்படுத்தி சமீக கண்ணோட்டம் நீடிக்ும் போது, உண்மையில் கல்வி தரம் என்பது ஆதாள பாதாளத்தில் வீழ்ச்சி காண்பது தவிர்க்கமுடியாது. கல்வி என்பது சமீகத் தளத்தில் மனிதனின் வாழ்வியலுடன் எந்த விதத்திலும் தொடர்பற்றதாக உள்ளவரை, அறிவற்ற மடர்களாக சமீகம் உருவாகின்றது. அதில் இருந்து உருவாகும் போராட்டம் முட்டாள தனத்தையும் மக்கள் விரோதத்தையும் ஆதாரமாக அபிப்ப்டையாகக் கொள்கின்றது.

இலங்கை ஓர் விவசாயநாடு. ஆனால் எத்தனை பரேக்கு அதில் பட்டத்தை பறெ முபிகின்றது. இது போல் மீன் பிடி தொடங்கி தசீய உற்பத்தி மலே நாம் ஆராயின் எமது கல்வியின் கோமாளித் தனத்தையும், தசீயத்தின் ஏகாதிபத்திய தன்மையையும் புரிந்து கொள்ளமுடியும். இந்தத் தொழில்கள் இழிவாக கப்பட்ட போது, அந்த பட்டங்கள் கட்ட இழிவாகவதே தீட்டுப்படுகின்றது. ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்கு தவையான மலிவான கலிகளை உற்பத்தி செய்வதற்கே இந்தக் கல்வி ஆதாரமாகின்றது. இலங்கையில் பல கலகைக் கழகம் சனெற இந்த பிரிவுகள், நாட்டை விட்டுச் சனெற விடுவது வட்டவளெிச்சமாகும். ஆனால் எமது தசீயம் இந்த வட்டத்துக்குள் நின்று இதை மையமாக வைத்தே சூழல் கின்றது.

இதனை உயர் வர்க்கங்கள் தமது நலனில் இருந்து ஓட்டு மொத்த சமீகத்துக்கும் கட்டமைக்கின்றனர். தரப்படுத்தலுக்கு முன் இலங்கையில் மருத்துவம் பொறியியல் மற்றும் விஞ்ஞானத்தில் யாழ் குடா நாடு 50 சதவீ தத்தனை கைப்பற்றிய போது, கலைத்துறையில் 5 சதவீ தத்துக்கு குறைவாகவே பல்கலைக்கழகம் சேன்றனர். யாழ் சமீகத்தின் பரீசுவா கண்ணோட்டம் கலைத்துறையை இழிவாக்கி அதைத் தீட்டாக்கியதன் விளைவே இது. இதைப் பார்ப்போம்.

ஆண்டு	69-70	70-71	71-72	73	74	75	76	77
78								
சிங்களம்	89.1	89.7	92.7	91.8	86.0	85.6	86.3	85.8
83.3								
தமிழ்	6.9	7.0	4.7	5.9	10.0	10.1	8.6	
9.2 15.3								

இந்த நிலையில் கல்வி தொடர முடியாத குழந்தைகளின் சமீகப் பொருளாதார நிலைமையை இட்டு, இந்த தமழ் தசீய உயர் வர்க்கம் என்றும் கவலைப்பட்டது கிடையாது. இதனை வகுப்பு ரீதியாக பாடசாலையை விட்டு விலகியதை ஆராய்வோம்.

வகுப்பு	1	2	3	4	5	6	7	8
1972	-	5.3	5.3	6.4	7.3	9.3	4.7	8.4
1973	3.9	4.3	9.81	10.9	13.2	13.5	11.8	14.1
1975	2.2	5.2	11.2	11.2	12.4	12.4	12.0	12.0
1976	6.8	2.3	5.5	7.4	10.2	7.5	6.3	13.9

தமழ் தசீய உயர் வர்க்கம் தனது நலனில் இருந்து தொடங்கிய தசீய போராட்டம் கட்ட, அதன் எல்லைக்குள் தான் இன்று வரையறை தகவமைத்துள்ளது. அனாதை மாணவர்களின் கல்வி பற்றி சிந்திக்க தவறிய எமது குற்றுந்தசீய இனப் போராட்டம், குறுகிய சமீக நலன்களில் இருந்தே தனது கோரிக்கைகளை முன்வைக்கின்றது. தமிழ் தசீய வாதிகள் மட்டுமல்ல சிங்கள ஆட்சியாளர்களும் இதையே சிங்கள மக்கள் மலே திணிக்கின்றனர். இவர்கள்கு இடையில் இதில் கொள்கை வேறுபாடு கிடையாது. ஆக மக்களை கொள்ளையிட்டு பிரதேசங்களையார் ஆள்வது என்பதே குற்றுந்தசீயத்தின் மையமான பிரச்சனை. தசீயத்தில் மக்களின் நலன் என்ன என்பது பற்றி அக்கறை கிடையாது. இதனால் மாணவர் சமீகத்தையிட்டு இந்த தசீயம் பழைய அதே கொள்கையைக் கடைபிடிக்கின்றது. மறுதலத்தில் பாடசாலை சில்லும்

மாணவர்களுக்கே இந்தக் கதியுள்ள பபோது, பாடசாலை சலெல்ல முடியாதவர்கள் நிலையை நாம் கற்பனை பண்ணத் தேவையில்லை. இலங்கையில் கல்வியை பறெ முடியாதவர்கள் மூதல் எத்தனை சதவிகிதம் மாணவர்கள் கல்வியை பறெுகின்றனர் என பார்ப்போம்

கல்வி மட்டம்	1971	1971	1981
1981			
பெண்	ஆண்	பெண்	ஆண்
பாடசாலை சலெல்லாதோர்	12.1	12.4	6.0
4.2			
1 மூதல் 5 வரை சித்தியடந்தோர்	15.6	10.4	9.4
4.9			
6 மூதல் 10 வரை சித்தியடந்தோர்.	61.4	58.0	72.7
67.6			
க.பொ.த சாதாரண வரை சித்தியடந்தோர் 9.9	18.0	9.8	19.6
க.பொ.த உயர்தரம் வரை சித்தியடந்தோர் 0.7	1.0	1.7	3.3
பட்டப்பிப்பும் அதற்கு மேலும்	0.3	0.6	0.1
0.4			

இலங்கையில் கல்வி கற்க முடியாத சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுக் காரணங்களை அடையாளமாகக் கொண்ட குழந்தைகளையிட்டு, தமிழ் தேசியம் சரி சிங்கள தேசியம் சரி அல்லது இலங்கையில் எந்தக் கட்சியும் கட்ட அக்கறைப்படவில்லை. பாடசாலை சலெல்பவர்கள் கட்ட உண்மையில் இயந்திரமாக சலெல்லுகின்றனர் ஒழிய, கல்வி மீதான சமூக ஆர்வம் அல்ல. சமூதாயத்தின் இழந்துபோன சமூகக் கண்ணோட்டம் கல்வியில் பாரிய விளைவை ஏற்படுத்துகின்றது. இது கல்வி தரத்தை வீழ்த்துவதுடன், தொடர்ச்சியான கல்வி முடக்கப்படுகின்றது. இதனால் க.பொ.த சாதாரண வகுப்பு மாணவர்களில் 80 சதவீதமான மாணவர்கள் பெரும்பாலான பாடங்களில் சித்தி பறெுவதில்லை. 20 சதவீதமான மாணவர்களே அனாதை துபாடங்களிலும் சித்தி பறெற்கின்றனர். அனாதை து மாணவர்களில் 12 சதவீதமானவர்கள் மொத்தத்தில் அதே வகுப்பை மீண்டும் படிக்கின்றனர். உண்மையில் இலங்கையில் மாணவர்களின் கல்வி என்பது, 99 சதவீதம் மறுக்கப்படுகின்றது. சிலரே உருவாகும் கல்வி மட்டமற்றவைகளே கல்வியில் இனவாதம் புகுத்தப்பட்டது. ஒட்டுமொத்த மாணவர் பிரச்சனையை குறுகிய இனவாத எல்லைக்குள் சிதைத்ததன் மூலம், மாணவர்களின் மூதுகில் ஆளும் வர்க்கங்களும் கட்சிகளும் சவாரி செய்ம் முடிந்தது, முடிகின்றது. இதையே தமிழ்

தசேயமும் மற்று தளத்தில் சயித்தது. அனதைத் து மாணவர்களின் நலன்களில் இருந்து இந்த தசேய பிரச்சனையை இரூபகமும் அணுகவில்லை, அணுகப் போவதுமில்லை. இதனால் இந்த தசேயம் என்பது சிலரின் நலனையும், சில வர்க்கத்தின் நலனையும், சில பிரதேசத்தின் நலனையும், உயர் சாதியின் நலனையும் பிரதிபலிப்பதால், யாழ் நலன்கள் சார்ந்த குற்றுத் தசேய இனப் போராட்டமாக சீரழிந்தது.

அனதைத் து மாணவர்களின் நலனை உள்ளடக்கிய தசேய ஜனநாயக கோரிக்கையை முன்வைத்து போராடியிருக்க வேண்டும். இனவாத பிளவுக்கான தரப்படுத்தல் முயற்சியை இதனிடப்படையில் முறியடித்திருக்க வேண்டும். மற்றைய தமிழ் பிரதேச மாணவர்களுடன் இணைந்து, பிரதேச வாதத்தை தகர்த்திருக்க வேண்டும். சிறுபான்மை முஸ்லீம், மலையக மக்களுடன் நேசக்கரம் நீட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால் நாம் எதிரிடையாக சினைறோம். யாழ் மலோணமையை நிறுவவும், அதிக பல்கலைக்கழக அனுமதியை நாம் கோரினோம். நாம் இன்று தமிழ் ஈழத்தைப் பற்றாலும் கட்ட, இன்று இருக்கும் பல்கலைக்கழக அனுமதியைக் கட்ட பற்றமுடியாது. இன்று உள்ள தமிழ் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை விட குறைவாகவே பல்கலைக்கழகம் சிலவார். தசேய தவேகை குறைந்த கல்விக் குப்பதில், ஏகாதிபத்திய உற்பத்தி மற்றும் கைக்கொலிக் குறைந்த கல்வியே எமது தசேய கல்வியாக உள்ளது. இதுவே புலிகளின் தசேய கொள்கையும் கட்ட. எமது ஆயுதப் போராட்டம் வித்திட்ட வளர்ந்த முறையே பிற்போக்கானதாகும். குற்றுத் தசேய யாழ் மையவாத உயர் கைக்கொலிகளின் நலன்களை பிரதிபலிக்கும் போராட்டமாகவே பரிணமித்தது. ஆனால் தமிழ் மக்களின் தசேயப் பிரச்சனைகள் பல இருந்தது, இருக்கின்றது. அதில் கல்வியும் ஒன்று.

1969இல் போட்டிப் பரீட்சை மட்டம் தரிவான 27.5 சதவீதமான தமிழ் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 1974 இல் 7 சதவீதமாக குறைந்தது. இதன் மாவட்ட ரீதியாக பங்கிடப்பட்டது. 1973 இல் மொழிவாரி தரப்படுத்தல், 1974 இல் மாவட்ட அடிப்படையிலான தரப்படுத்தலும், 1975 இல் 100 சதவீத மாவட்ட ஒதுக்கீடும், 1976 இல் 70 சதவீதம் மாவட்ட ஒதுக்கீடும் 30 சதவீதம் போட்டிப் பரீட்சையிலான திறமையான அடிப்படையிலான ஒதுக்கீடும், ஓட்டு மொத்த தமிழ் மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் இனவிகித எண்ணிக்கையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனால் இது எந்த விதத்திலும் யாழ் மாவட்டத்தின் ஓட்டு மொத்த மாணவர்களின் சதவிகிதத்துக்கு மலோகவே, பல்கலைக்கழக அனுமதியை யாழ் மாணவர்கள் பெற்றனர். இது எந்த பாதிப்பையும் இனவிகிதம் சார்ந்து யாழ்குடாநாட்டை பாதிக்கப்படவில்லை.

உண்மையில் யாழ் அல்லாத தமிழ் மாணவர்களே தொடர்ச்சியாக பாதிக்கப்பட்டனர். தரப்படுத்தல் அவர்களில் சிலருக்கு சலுகை வழங்கிய போதும், இனவிகிதாசாரம் சார்ந்து பாரிய இழப்பை தொடர்ந்தும் சந்தித்தனர். கல்விக்கான சமீக பொருளாதார பண்பாட்டுச் சமீகல் அவர்களுக்கு எதிராக இருந்தது. இது யாழ் உயர் பிரிவுகளின் (இது வர்க்கம், சாதி, பிரதேசவாதம்) தொடர்ச்சியான ஓடாக்குமுறையாலும், சிங்கள இனவாத அரசின் ஓடாக்குமுறையாலும் ஏற்பட்டது. தமிழ் மக்களின் கல்வி சார்ந்த பிரச்சனை என்பது யாழ்குடா அல்லாத பிரதேசங்களிலும், தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களினதும், முஸ்லீம் மாணவர்களினதும், மலையக மாணவர்களின் கல்விக்கான அடிப்படை வசதிகளை, சிங்கள இனவாதிகள் முதல் தமிழ் குறுந்தேசியவாதிகளும் திட்டமிட்டு மறுத்து வந்தனர். இதற்கு யாழ் சமீகம் சார்ந்த தேசியம், தமிழ் மக்கள் என்ற பொதுமைப்படுத்தல் ஊடாக அந்த மக்களின் நலனை இனவாத அமைப்புகளுள்ளயே சிறையாடியதும், அந்த மக்களை இழிவுபடுத்தி ஓடாக்கியதும் ஒரு முக்கியமான தேசிய இன அடிப்படையாகும். இனமாக தேசியமாக பொதுமைப்படுத்தும் போது அந்த மக்களின் நலன்களை கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும். மாறாக பொதுமைப்படுத்திய இனக் குறுந்தேசிய அடிப்படையில் அந்த மக்களை சிறையாடும் யாழ் மையவாத நலன்கள், அந்த மக்களை இன எல்லைக்குள் ஓடாக்கி வதைத்துள்ளது. இதனை ஆதாரமாக ஆராய்வதன் மூலம் இதனைத் தெளிவாக்கலாம்.